

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 10.

9de marts 1901.

27de aarg.

Bogdeljæmpens søster.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 centz for aaret, betalt i forstud. I paffer til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 centz, og over 25 eksemplarer for 35 centz. Til Norge koster det 60 centz.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. D. B. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, holdt der angaar ekspeditøren, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 9.

Abraham frelser Lot.

I dette stykke hører vi for første gang om konger. Der var mange af dem. Ser vi efter i bibelen, vil vi finde, at kongen fra østen havde 3 konger med sig, og kongerne af Sodoma og Gomora havde 3 konger med sig, saa der ialt var 9 konger med i krigen.

Det var ikke store riger, hver af dem havde. Men de vilde alle gerne have mere, og derfor laa de ofte i kamp med hverandre.

Verden har været fuld af krige. Og den almindelige aarsag til krig er ære- og magtbegjær. Saa udgydes der menneskeblod af i tusendvis af folk, bare forbi enkelte mennesker gerne vil blive større, rige og mægtige. Krig er en stor straffedom over synden i verden. Ogsaa de retfærdige maa lide for de ugudeliges skyld. Dette ser vi af vor fortælling. Sodomas og Gomoras konger tabte, deres folk og guds blev bortført, og Lot og hans guds maatte ogsaa følge med. Han havde forresten godt af det. Det var en gabnlig tugt for ham. Han vidste, at indbyggere af Sodoma var ugudelige. Men alligevel vilde han bo iblandt dem, forbi der var gode græsgange for hans kvæg. Saaledes er ofte Guds børn tankeløse og uforsigtige, naar de vælger sig et hjem. De ser bare paa det timelige og spørger ikke efter, hvad slags selskab de kommer i. Da gaar det gjerne ilde, som det gik med Lot. Herren tugter dem for saadan letfindighed.

Men den samme, som tugter, han kan ogsaa frelse. Gud sendte Abraham for at frelse Lot; og Gud kan frelse ligesaa snart med saa, som med mange. Abraham havde blot 318 mand med sig, men han havde en god sag at kæmpe for, nemlig at befri ufrygtelige: Saa kunde han sætte sin lid til Gud. Det gjorde han og vandt seier. Saaledes kan der ogsaa nu være en retfærdig aarsag til krig, og da kan et folk og land trygt gaa paa i Herrens navn. Da Abraham

kom tilbage med seier, vilde kongen af Sodoma, at Abraham skulde beholde alt godset, som han havde ført tilbage med sig. Men Abraham vilde ikke modtage nogen gunstbevisning af den hedenste konge. Han vilde være fri og uafhængig af ham.

Ogsaa vi skal hjælpe og gjøre vel mod ugudelige, men vi skal bogte os for at komme i nært forhold til dem og blive afhængige af dem. Det kan let blive farlig for vor trøstentro: "Lige hørn leger bedst", og vi har lært at bede: "Led os ikke ud i fristelse!"

"Han byggede alter og paakaldte Herrens navn."

1 Mos. 12, 8.

En reisende red en dag paa en af de vestlige staters prærier og tog fejl af veien. Himlen var overskyet, han kunde ikke se solen og kom ganske ud af sin beregning. Natten faldt paa. Da han ikke vidste, hvilken vei han skulde tage, lod han sin hest faa løse tøiler, saa den kunde gaa, hvor den vilde. Det var en hest fra vesten, og det var derfor sandsynligt, at den forstod sig bedre paa prærielivet end rytteren, som var ukendt med samme. Snart glimtede et lys i det fjerne, og det varede ikke længe, før det trofaste dhr stansede foran en lav hytte. "Hvem der?" raabte nogen inde: "En træt reisende", svarede den fremmede, "kan De give mig nattehjælp?" "De er velkommen", sagde manden, idet han viste sig i døren. Den reisende var taknemmelig ved at faa give bibsel og sabel i nybyggerens haand. Han fandt snart familien, mand, hustru og hørn, ved aftenbordet, og en plads var gjort rede for den fremmede.

Ud paa aftenen spurgte manden: "Er De en evangeliets tjener?" "Nei", svarede den reisende, og da han saa, at manden blev stiftet, spurgte han, hvorfor han ønskede at vide det. "Jo, min herre", svarede manden, "jeg haabede, at en prædikant var bleven sendt mig for at hjælpe mig med at bygge et familiealter. Jeg havde engang et, men jeg tabte det, da jeg var kommen ober Alleghaniebjergene; det var et stort tab." "Maaeste kan jeg hjælpe Dem at bygge et, omendstjont jeg ikke er prædikant", sagde den fremmede, som længe havde haft et selv.

Efterat de havde samtalt en stund, rakte manden ham en gammel familiebibel. Den

fremmede læste, og de sang en salme, hvorefter alle knælede. Den reisende bad først, derefter husfaderen. Husfruen og børnene lagde sit amen til. Det var, som alle følte trang til at være behjælpelige med at oprette familiealteret. "Min herre", sagde husfaderen, efterat de havde reist sig, "der er mangen emigrant, som mister sit familiealter før de kommer hertil, og efter ogsaa; det er et stort tab."

Vil hus og hjem du bygge,
da byg et alter med,
hvor under korsets stygge
du daglig knæler ned.
Vil du, at stille hygge
og kjærlighed og fred
skal bo hos dig med trygge,
da bed med dine, bed!

Barnesorger og barneglæder.

(Fortættelse.)

"Det er dig, jeg ogsaa gjerne vil", sagde Betty; "jeg ønsker jo bare at komme med blandt alle dem, som staar deroppe hvidklædte. Jeg har læst om det, det staar om dem i slutningen af bibelen, der hvor mit skriftsted staar. Men jeg er saa ræd, jeg ikke skal faa være sammen med dem, for jeg har jo ikke haft det noget ondt endda. Og der staar, at det er bare dem, som er kommen ud af trængsel, som er samlet der. Ikke sandt? Hvis jeg bøde nu og kom op i himlen og stod midt iblandt alle de andre, saa kanste der kom en og pegte paa mig og spurgte Gud: Hvem er det? Saa kunde jo ikke han svare: "Dette er hende, som kom ud af den store trængsel", for det vilde jo ikke være sandt. Og kanste jeg da ikke sit lov at være der. Jeg er saa ræd for det, for jeg vil saa gjerne komme did."

Betty stjal i stemmen og havde taarer i øinene. Den gamle graver saa paa hende og rystede betænkelig paa hovedet. Saa fik han pludselig en indsigelse.

"Kom og gaa en liden tur med mig; jeg skal hen i kirken."

Betty sprang glad op. Taarerne var som blæst bort, og hun og Prins hoppede og dansede lystig henover veien, til de naaede kirken.

Her tog den gamle mand Betty ved haanden og førte hende op til lille Violets monument lige under det kulørte glasvindu.

"Kan du læse, hvad som staar der?" spurgte han.

"Ja det kan jeg. Selv de to smaa, Bobby og Billy, kan det skriftsted. Der staar: Lader de smaa børn komme til mig og forhindre dem ikke."

"Ja det siger Frelseren", sagde den gamle graver; "han siger ikke noget om, at børn skal have trængsel, før de kommer til ham. Og naar du, lille Betty, gaar lige i hans arme, naar du kommer til himlen, saa er du sikker nok; han vil nok beholde dig der."

Betty straaledede over hele ansigtet.

"Vil han have mig der, selv naar han hører, jeg ikke har haft trængsel?"

"Ja det vil han, det kan du stole paa."

Betty gav et lettelsens suk.

"Kom nu, lille Betty", sagde graveren, "har du lyst at se en, som har haft det ondt i denne verden, saa gaa med mig hen til gamle Jenny. Hun har ligget i over ti aar nu. Men det er en, som kjenner sin bibel, ingen kan sætte hende fast der."

"Er hun svært syg?" spurgte Betty.

"Ja, hun er ødelagt af gift, og jeg blev spaaet forleiden dag, at jeg kommer til at grave hendes grav før jul."

De gik nu ud af den kjølige kirke og langs den støvede landevei, til de naaede en liden, lav hytte ved veitanten.

Graveren løftede paa klinken, og de gik ind. Lige indenfor døren var et stort skjermbræt, og de hørte en stemme bag dette, som spurgte: "Hvem er der?"

"Det er bare Keuben", svarede graveren; "og saa har jeg med en liden frøken, som har lyst at hilse paa dig."

Og Betty blev ført bag skjermbrættet hen til en stor seng med rene, hvide omhængsgardiner og et nydeligt lappeteppe over. Bænet mod puderne laa den peneste, gamle kone, Betty nogenfinde havde set. En tæt, kruset natkappe omgav et gammelt, rynket ansigt, men et ansigt, der saa ud, som om intet kunde forjage det lykkelige smil derpaa, intet kunde formørke den glæde og fred, der straaledede ud af de faldede blaa øine.

Betty gav hende sin lille haand.

"God dag", sagde hun, "hvordan staar det til? Graveren fortalte mig, at du havde haft det saa ondt og været saa længe syg."

"Gud velsigne dig, lille ven! Løft hende op paa sengekanten hos mig, Keuben. For en pen liden pige! Hvor er hun fra?"

En omrejsende kunstner

De syv unge Hønseder.

"Hun er fra London, men nu logerer de hos gaardbrugeren Giles", fortalte Reuben.

"Jasaa, jasaa", og Jenny lagde sin gamle, rynkede haand over Bethys lille bløde barnehaand; "og du har hørt, at jeg har havt det ondt, sagde du. Maja, aaja, det er jo lidt af hvert for os alle her i verden, baade godt og ondt. Jeg tænker ofte, naar jeg ligger og ser paa mit lappeteppe, at det er som et billede af vort liv, mørkt og lyst om hinanden. Se her, en mørk lap og en lys; men de hører sammen, og der er ingen, som ved, hvad farve den næste lap har. Men han som arbejder det, han ved det. Han laver mønstret, og det, som er mørkt indimellem, tjener kun til at lade det lyse skinne endnu mere."

"Denne lille pigen her", sagde graveren, "fortalte mig idag, at hun saa gjerne vil have det mørkt her i livet, megen trængsel, sagde hun, for hun tror ikke, hun kan komme til himlen uden."

Gamle Jenny saa paa barnet og nikkede saa kjærlig til hende.

"Du faar nok sorger, vennen min, sorger og trængsel; Herren vil nok sende dig det, det kan du være sikker paa. Men naar du er midt i det, som er tungt og mørkt, saa maa du huske, hvad Herren siger: "Vær tro indtil døden, saa vil jeg give dig livsens krone." Det er i trængselsens tid, at vor tro glipper; vi kan ikke se i mørke, og saa glemmer vi, at vi har en led-sager. Du faar nok trængsel, vennen min, før eller senere, kanste før du er voksen. Jeg tror ofte, at smaafolks sorger kan være lige tunge at bære som vore."

Betty lyttede opmærksomt til hvert ord, gamle Jenny sagde, og hendes udtryksfulde lille ansigt lystede af tilfredshed.

Da hun en stund efter forlod hytten sammen med graveren, sagde hun:

"Jeg liker gamle Jenny forfærdelig godt, og det gjør Prins ogsaa; vi vil snart gaa og besøge hende igjen."

Niende kapitel.

Bethys opdagelse.

Molly og Douglas sad sammen i et æbletræ sent en eftermiddag, da Betty og Prins kom springende forbi.

"Hvor skal du hen?" raabte Douglas.

Betty stansede og Prins ogsaa, den sidste pustende med tungen langt ude af munden.

"Jeg skal ind og snakke med Mary. Lænt

vi er budne bort imorgen, Prins og jeg; vi skal besøge miss Fairfax." Og Betty gjorde et glædeshop.

"Er det sandt?" sagde Molly, "men bad hun ikke os andre ogsaa?"

"Nei, bare mig, hun sagde, hun skulde bede dere en anden dag."

"Hvor traf du miss Fairfax?"

"I kirken; hun har spillet saa nydelig for mig, og Prins og jeg har sunget."

"Prins sunget!" sagde Douglas foragtelig, "en hund kan da ikke synge."

"Jo Prins kan", sagde Betty ivrig, "den kan virkelig synge. Du skulde bare høre det du. Den lægger hovedet bagefter og aabner munden og saa piber den saa pent; snart fint og snart grovt. Og naar den er færdig, saa ser den saa fornøjet ud; den synes vist selv, at den synger nydelig. Men nu maa vi gaa; hvor er Mary?"

"Hun holder paa at vasse Bobbly, han faldt saa lang han var i sølen og saa stræffelig ud."

"Er hun fint?"

"Ja det er hun, hvis du spørger hende nu, om du faar lov at gaa imorgen, saa siger hun nei."

"Ja, saa vil jeg vente til fiden." Betty kastede sig ned i græsset, og Prins satte sig ned ved siden af hende. Af og til snappede den efter en flue, men ellers havde den sin opmærksomhed henvendt paa sin lille herskerinde. Kom der et smil eller et ord fra Betty til den, logrede den af glæde.

"Det vil blive en lang, kjedelig dag for dig imorgen, Betty", sagde Douglas, "jeg er rigtig glad over, at hun ikke bad mig; jeg kan ikke fordrage voksne folk."

Dette trøstede Molly lidt, som var meget stuffet over, at ikke hun ogsaa var buden.

"Jeg elsker miss Fairfax", raabte Betty, "hun er forfærdelig sød og snild, og slet ikke kjedelig."

"Ja vent nu til imorgen, skal du saa se, hvor kjedeligt det blir. Nei, Molly og jeg, vi skal have det morsomt! Ved du, hvad vi skal gjøre imorgen?"

Molly lyttede ivrig, for hendes brors planer kom altid meget overraskende. "Straks vi har spist frokost, skal vi tage middagsmaden med os i en kurv, og saa skal vi gaa ned til elven, og der vil vi bygge en bro over den."

"Hvad vil du bygge den broen af?" spurgte Betty.

"Af sten og ler og nogle store støtter, og

faa vil jeg tage noget vinduskitt og smøre over. Der ligger noget kit i stallden."

"Du vil ikke faa til nogen brø, du vil bare falde i vandet og drufne", raabte Betty leende, og saa sprang hun op og ind i huset for at undgaa en regn af æblekart, som Douglas sendte efter hende.

Da barnepigen hørte om Betty's indbydelse, gjorde hun først indvendinger, men da hun hørte, at miss Fairfax skulde komme og hente sin lille gæst og havde lovet at bringe hende sikkert hjem igjen, fik Betty lov.

Betty vaagnebe meget tidlig næste morgen. Barnepigen fik ikke fred, før hun havde hjulpet hende at faa den bedste, hvide kjole, smaa lysebrune sko og strømper. Da hun dertil fik sin søndagsstraa hat og smaa hvide silkehanser paa, fatte hun sig meget høitidelig ind i den bedste stue og ventede paa vognen. Mrs. Giles fandt frem et lyserødt silkebaand og knyttede om halsen paa Prins, forat ogsaa den skulde være fin, og Betty's taknemmelighed herover kjendte ingen grænser. Endelig kom Nesta kjørende for at hente hende.

Betty ønskede saa, at Molly og Douglas skulde været tilstede og seet hende kjøre afsted; men de var sprunget ned til elven en halv times tid før.

Nesta smilede til den oprømte, lykkelige lille pige, der jublede og lo, da hun og Prins endelig var kommen op i vognen.

Men paa kjøreturen var hun mere taus, og der var et drømmende udtryk over det lille ansigt.

Endelig kom de frem til Nestas hjem, et stort, hvidt hus med de deiligste rosebed foran.

Betty blev løftet ud af vognen og kom op en lav trappe og ind i en stor gammeldags gang.

Nesta aabnede en dør ind til et smukt møbleret værelse, hvor alle baser stod fulde af roser og de deiligste blomster.

"Sid her lidt, Betty, mens jeg gaar og henter lidt drikk til dig."

Betty saa sig om i det hyggelige værelse, og det samme gjorde Prins, men Prins brugte snuden lige stittig som øinene. Med en gang hørte Betty, at den knurrede sint, og hun forstod, den havde fundet noget, den ikke likte. Betty gik derhen og fandt Prins foran et stort speil, hvor den viste tænder og gjøede til sin indbildte modstander.

"Jh, Prins, for en skam! Tænk, jeg maa holde dig paa armen! Hvad skulde jeg gjort,

hvis du havde slaaet istykker speilet?" Hun bøiede sig ned og løste Prins op. "Nu skal jeg vise dig nogle pene malerier. Se paa den damen deroppe, hun holder en liden hund, som er saa lig dig."

Nesta kom nu tilbage med bringebærskaff og tager, og Betty syntes, de smagte deilig.

"Vil du her ganske alene?" spurgte hun.

"Nei", sagde miss Fairfax smilende, "jeg har min mor og min søster her. Kom skal du faa hilse paa min søster. Kan vi have Prins med os? Er den snild?"

"Ja, den vil ikke gjø, uden den møder en anden hund."

De gik nu tvers over gangen til et andet værelse, hvor der laa en dame paa en sofa ved vinduet.

"Her er min lille gæst, som vil hilse paa dig, Grace", sagde Nesta venlig; "dette er den lille pigen, jeg fortalte dig om forleden dag."

"Jeg kan ikke fordrage børn", var det uvenlige svar, hvorfor tager du hende herind?" Men hun lagde dog den bog ned, som hun læste i, og saa paa barnet fra hoved til fod. Betty stirrede igjen med store, alvorlige, forstrækkede øine, og dette syntes at ærgre damen endau mere.

"Uf sliig som børn stirrer! synes du, jeg er et saadant fuglestræmsel? Tag dine øine til dig igjen, barn! Hvad heder du?"

"Jeg heder Betty."

"Dette er jo et lidet barn, Nesta, jeg tænkte, du mente en meget ældre. Kan du ikke tale lidt da, Betty? Har du ingenting at sige? Saadan er det altid her i huset, jeg ligger her fra morgen til aften uden et menneske at tale med, og hvis der saa kommer nogen, saa er det en fire—fem ord, og saa gaar de igjen. Jeg skulde ønske, andre kunde prøve, hvad det vil sige at ligge her og lide, som jeg gjør; kanske de da vilde have lidt mere følelse, end de har nu."

"Er du svært syg? Holder du paa at dø?" spurgte Betty forknyt.

"Tag hende bort", raabte miss Grace; "hun staar jo her bare og gjør nar af mig. Nu skal vel du, Nesta, i hele dag bare besatte dig med det barn, saa jeg ikke skal have nogen til at læse aviserne for mig."

"Jo, jeg skal nok komme som sebbanlig", svarede Nesta venlig. "Betty og Prins kan lege i haven saalænge."

(Fortf.)

Til billederne.

Bygdekjæmpens søster.

Du husker nok fra forrige nummer den drabelige bygdekjæmpe. Her ser du hans søster. Hun gaar paa skolen sammen med sin store bror og vil nok gjerne stille sig under hans beskyttelse. Det er ikke mennesker hun skal beskyttes mod; thi hvem skulde ville gjøre en saadan sød, snil pige noget ondt. Men der er onde farlige skabninger, som f. eks. gjæs, der gjerne vil med næbbet knibe smaapiger i læggene. Og tænk saa hundene, baade de store, som kan skræmme, skønt de intet ondt vil gjøre, og de smaa, som er saa hidfise og gnelbrende, at broderens sterke kjep nok kan trænges.

En omreisende Kunstner.

Saa, saa vil han nok selv kalde sig den mørke, vakre, kraftige mand fra syden, som staar der med sin lirekasse. Kunsten er nu imidlertid ikke saa stor. Dreie lirekassens sven, det kunde vi vel alle gjøre. Hans liv er jo nærmest et dagdriverliv, og ulyst til ordentlig arbejde har vistnok drevet mange til at søge sit brød paa hans maade.

Men dovenskab er slet ikke altid det letteste. Det faar han nok føle den stakkels Italiener, naar veiene er bløde, fulde af sneflaas, naar kulden bider hans fingre, saa han knapt kan holde svenen, naar mørket overfalder ham tidlig paa eftermiddagen, — og Italiens sol og Italiens solskinsansigter er saa langt, saa langt borte.

Nei, takke mig da for et ordentlig arbejde. Det bygger mit hjem og binder mig til hjemmet og gjør det lunt og varmt der.

De syv unge skjønheder

maa ogsaa have et ord. De har det tilfælles med menneskelige unge skjønheder, at næsten alle synes om dem. Det gjør nok du ogsaa. For de er saa morjomme og saa yndefulde. Og de ser dig saa forførende ind i øinene.

Men husk bare paa, at de har flør, om labben er aldrig saa myg. Det er bare det, at de forstaar saa godt at gemme dem.

Opl. paa billedgaade
i nr. 8.

Stormandsgalstøb.

Opl. paa fikserbillede
i nr. 8.

Billedgaade.

